

ת"פ 2007/14 - מדינת ישראל, פמ"ד נגד ס.א.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 2007-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל, פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד חרל"פ

נגד

ס.א. (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד יפתח רפאלי

גזר-דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בכתב אישום מתוקן האוחז ארבעה אישומים שונים. עפ"י המתואר בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן הנאשם נשוי לה.א. (להלן: "מתלוננת 1") כ-13 שנים ולהם 4 ילדים: י. ס יליד 2002 (להלן: "מתלונן 2"), ו.ס. ילידת 2004 (להלן: "מתלוננת 3"), ק. ס יליד 2006 (להלן: "מתלונן 4"), ס.ס. יליד 2010 (להלן: "מתלונן 5"). הנאשם אשתו וילדיו מתגוררים בשבט ליד כביש (להלן: "הבית").

באישום הראשון מיוחס לנאשם כי במועדים רבים במהלך כל שנות הנישואין תקף הנאשם את המתלוננת 1 והכה אותה. עוד מיוחס לנאשם כי ביום 01.06.14 תקף את המתלוננת 1 בכך שהכה אותה באמצעות ידיו באזור עינה השמאלית, הכניס את אצבעו לעינה השמאלית וגרם לה לנפיחות בערובת העין, דלקת, וצלקת שהצריכו טיפול רפואי במרפאת עיניים בבית החולים סרוקה. עוד מיוחס לנאשם כי בתאריך 10.07.14 בעת שהמתלוננת 1 הייתה בחודש השביעי להריונה התווכח עמה הנאשם כאשר במהלך הוויכוח נטל מקל והכה את המתלוננת באמצעותו בידה וגרם לה חבלות של ממש בהותירו סימנים על הזרוע ועל האמה השמאלית.

עפ"י האמור בסעיף 5 לאישום הראשון, במהלך השנים ובאופן קבוע איים הנאשם על המתלוננת 1 כי במידה ותתלונן

עליו יהרוג אותה אחרי שיצא מהכלא ואף אמר לה ש"ישב" שנה שנתיים ואז ישתחרר ויחזיר לה מה שמגיע לה וזאת כדי להפחיד אותה ולהניע אותה מלהתלונן נגדו במשטרה. בגין אישום זה מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג, הדחה בחקירה, ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

באישום השני מיוחס לנאשם כי בחודשים יוני, יולי 2014 בהזדמנויות רבות ושונות תקף את ילדיו הקטינים, המתלוננים 2, 3 ו-4 בכך שנשך אותם בחזקה בחלקי גופם ובפנים וגרם להם כאבים. בגין כך מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפת קטין בידי אחראי.

באישום השלישי מיוחס לנאשם כי ביום 24.07.14 דרש הנאשם מהמתלוננת 1 להגיד לה שאביה אינו אדם טוב ולאחר שזו סירבה לומר את הדברים הללו תקף אותה. עוד מיוחס לנאשם כי בהמשכו של היום רצה לעזור למתלוננת 1 לחתוך בשר ולצורך כך החזיק סכין בידו. המתלוננת 1 סירבה והנאשם קרא למתלוננת 3 וביקש ממנה להביא קרש חיתוך. המתלוננת 3 לא שמעה קריאתו, הנאשם התעצבן ובתגובה היכה את המתלוננת 3 בצדי הבטן ובמותן, באמצעות ידו בעודו מחזיק סכין מבלי שעשה בה שימוש. המתלוננת 1 ניסתה להרגיע את הנאשם והנאשם התנצל בפני הילדים. בגין כך מיוחסות לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג ותקיפת קטין ע"י אחראי.

באישום הרביעי מיוחס לנאשם כי בעקבות האירועים נשוא האישום השלישי התווכח הנאשם עם המתלוננת 1 ואמר לה שהכל בגלל המתלוננת 3. הנאשם החל להכות את המתלוננת 1 ואת המתלוננת 3 באמצעות חפצים שמצא במקום.

הנאשם היכה את המתלוננת 1 באמצעות עגלת ילדים שהיתה במקום, הלך למטבח והביא מחבט והכה באמצעותה את המתלוננת 1 ואת המתלוננת 3 בחלקי גופן השונים. לאחר מכן, לקח הנאשם מקל מטאט והמשיך להכות באמצעותו את המתלוננת 1 ואת המתלוננת 3 בחלקי גופן עד שהמקל נשבר. עוד מצוין כי הנאשם הכה את המתלוננת 3 באמצעות המקל בחלקי גופה ובעיקר בגב.

הנאשם חזר למטבח וחיפש סכין במגירות ובארונות. בנוסף, איים שיביא סכין ויהרוג מישהו כדי להפחיד את המתלוננות. במהלך האירוע הנאשם זרק על המתלוננת 1 כיסא מפלסטיק אותו הצליחה לתפוס וכן הטיח על הרצפה קומקום זכוכית שהתנפץ לרסיסים.

עוד מתואר כי לאחר מכן, דרש הסיע הנאשם את המתלוננת 1 ואת המתלוננת 3 לבאר שבע לערוך קניות לחג כפי שתכננו לעשות עוד קודם לכן. במהלך הנסיעה הנאשם קילל את המתלוננת 1 ואמר לה שהוא צריך לקנות לעצמו סכין. המתלוננת 1 נסעה עם הנאשם שכן פחדה שיכה אותה. הנאשם הוריד את המתלוננת 1, והמתלוננת 3 מהרכב ליד קניון הנגב עד אשר המתלוננת 3 התלוננה על כאבי ראש, נלקחה למרפאה ומשם הופנתה לבית החולים סרוקה. המתלוננת 3 שוחררה מבית החולים באותו היום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת 1 החבלות הבאות: "נפיחות בשורש כף היד, המטומה ושריטה ביד שמאל, המטומה במפרק שמאל, שפשוף ושריטה על כף רגל שמאל, שטף דם עם סימן אדום על שוק ימין.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת 3 החבלות הבאות: שטפי דם, שטף דם מתחת לעין ימין ושריטה, חבלות של ממש בערובת העין הימנית, שטפי דם וסימני דימום תת עורי בצורת פסים באזורים שונים של הגב, בזרוע, בברך ובירך. דימום תת עורי ופצע שפשוף בחזה הקדמי.

בגין אישום זה מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת קטין ע"י אחראי ואיומים.

לא הייתה בין הצדדים ואלו טענו באופן חופשי ביחס לכך. כמו כן, הוסכם כי בטרם יישמעו הטענות לעונש הנאשם יישלח לוועדת אבחון לפי חוק הסעד (טיפול במפגרים) של משרד הרווחה.

סיכום וועדת האבחון:

פרק הדין בחוות הדעת מצוין כי סאלם לא שיתף פעולה באבחון שקדם לוועדה והפרטים אודות תפקודו ויכולותיו חלקיים. סאלם מוכר למערכת הפסיכיאטרית בשל הפרעות נפשיות והתנהגותיות על רקע הפרעת אישיות אנטיסוציאלית ושימוש באלכוהול וסמים. בזמן הוועדה הוא שיתף פעולה באופן חלקי. יצר קשר עין, בתחילה השיב לשאלות, לא זוכר ולא יודע. לאחר מכן נאות להשיב על שאלות. ידע לומר את שמו ואת שם אשתו. לטענתו שכח את שמות ילדיו. סאלם ידע לומר מה תפקידו של עורך דין ושופט ולדבריו השתמש בלימודים כי לא לקח תרופות. באבחון המקדים שנערך ביום 10.06.15 לא ניתן היה להעריך רמת תפקוד בשל חוסר שיתוף פעולה. נראה לעיתים מגמתי וקשה לקבוע אם תשובותיו מניפולטיביות. ניתן להתרשם מיכולות נמוכות אך לא ניתן לקבוע האם מדובר ברמת מוגבלות שכלית התפתחותית. קביעת חברי הוועדה הינה כי הוא מתפקד ברמה שאינה מוגבלות שכלית, התפתחותית. הנאשם מתפקד ברמה שאינה פיגור שכלי. לא נצפתה לקות בכושרו השכלי הוא מבחין בין טוב לרע, מותר לאסור, מבין את הליכי המשפט, לפיכך, כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בטיעוניה הכתובים לעונש הפנתה לחומרת מעשיו אשר מגלמים פגיעה קשה ומתמשכת בערכים של שלמות גופם, נפשם של אשתו וילדיו. זו ביקשה בגזירת העונש ליתן ביטוי לאכזריות הגלומה במעשיו (בדגש על אישום הרביעי), למספר הקורבנות, לניצול לרעה של חולשתם ותלותם של המתלוננת בנאשם. המדובר בריבוי מקרי אלימות, בפרט ככל שהדבר נוגע לאלימות שהופנתה כלפי המתלוננת 1 במשך כל שנות נישואיהם. מעשים אלו גרמו לחבלות פיזיות ונפשיות.

אליבא המאשימה, הנאשם לא יכול להסתתר מאחורי צריכת האלכוהול וגם אם אינו מתפקד בטווח הנורמה וועדת האבחון מצאה אותו כשיר ואחראי למעשיו, כפי שמצא לנכון לקבוע גם הפסיכיאטר המחוזי. עוד לדבריה, יש לתת משקל להרתעת היחיד, וכך גם להרתעת הרבים.

בגין כל אלה, עותרת המאשימה באישום הראשון, למתחם עונש הולם שהינו בין שנה ל - 3 שנים. כך גם ביחס לאישום השני, כאשר לדבריה, גם אם מדובר בתקופה קצרה יחסית, עדיין יש לראות בכל תקיפת ילד כאירוע נפרד. ביחס לאישום השלישי, עתרה למתחם עונש, הנע בין 8 ל - 16 חודשים מאסר בפועל. אילו ביחס לאישום הרביעי עתרה למתחם הנע בין 3 ל - 5 שנות מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, הפנתה לכך שלנאשם הרשעות קודמות וזה ריצה מספר מאסרים בפועל, כך גם הפנתה למאסר מותנה שתלוי ועומד כנגדו שלא היה בו כדי להרתיעו. לדבריה, הנקודה היחידה אשר יש לזקוף של הנאשם הינה הודאתו, אשר גם אם יש בה כדי להביא להקלה בעונשו, מן הראוי שזו תהא במשורה. בגין כל אלה, עתרה מבית המשפט לגזור על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בא-כוח הנאשם במסגרת הראיות לעונש, העיד את המתלוננת 1. זו ציינה כי היא והנאשם עשו סולחה בטלפון ומדברים מידי יום, כך גם הלכה לבקר אותו עם הילדים. לדבריה, את המעשים בהם הורשע הנאשם, זה ביצע שעה שלא נטל את

התרופות להן הוא נזקק, ובשעה שעושה כן, מדובר באדם טוב אשר מתייחס אליה ואל ילדיו באופן נאות. זו הוסיפה כי במגזר קשה לחיות לבד עם ילדים. היא אינה עובדת ומתקיימת מקצבת ביטוח לאומי. בא כוח הנאשם הגיש בנוסף כראיות לעונש את אסופת מסמכים הרפואיים בכללם אלו הנוגעים לאשפוזו של הנאשם בבית החולים הפסיכיאטרי בחודש יוני 2010.

לגופם של דברים, בא-כוח הנאשם סבור כי מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, אין לראותם באותה חומרה כפי שהמאשימה רואה לנכון כן ואלו אינם נמצאים במדרג החמור של עבירות בכגון-דא. טענתו זו מתחזקת גם מתיעוד החבלות שהוגש על ידי המאשימה, וכך גם מהעובדה שהמתלוננת 3 נבדקה ושחררה עוד באותו יום מבית החולים. עוד הוסיף כי לא ניתן להתעלם מהיותו של הנאשם חולה מבחינה נפשית, תופעה שהחמירה בשל כך שלא נטל את התרופות להן הוא נזקק. המדובר במי שחוזה התקפים פסיכויים בכללם שמיעת קולות, מחשבות שווא ביזריות, פרנויות, וכיוצ"ב, באופן שגם אם נמצא כשיר לעמוד לדין, יש לראותו כמי שנמצא על גבול האחריות הפלילית. בכך יש לאבחן את הנאשם ממי שבריא בנפשו ובשל השקפת עולם או כעס מרים יד על אשתו וילדיו. בדומה, גם אם הנאשם לא נמצא כסובל מפגור שכלי עדיין ישנן אינדיקציות לרפיון שכלי באשר מדובר באדם דל בעל יכולות נמוכות אשר אינו יודע קרוא וכתוב ואינו מסוגל לבצע פעולות חשבון בסיסיות. מאפיינים אלו יש בהם גם לפגוע במנגנוני הריסון והבקרה שלו והשפעה על מכלול התנהלותו.

בא -כוח הנאשם סבור כי עתירת המאשימה לעונש של 6 שנים הינה בלתי מידתית ואינה הולמת את נסיבות העושה והמעשה. לחיזוק טענתו הפנה לאסופת פסיקה ממנה ביקש ללמוד כי בגין מעשים חמורים יותר מאלה שיוחסו לנאשם, נגזרים עונשים קלים משמעותית מאלה שעותרת להם המאשימה. הנאשם מצוי במעצר מזה כשנה כאשר מרבית תקופה מוחזק במב"ן. גם בכך יש ללמד על מצבו הנפשי שאם לא כן שב"ס לא היה מחזיקו במתקן שמיועד למי שחולים בנפשם. במהלך מעצרו הנאשם קיבל תרופות ומצבו התייצב. הנאשם הבין את הפסול במעשיו ויש במעצר ממושך זה, כדי לשמש גם גורם מרתיע ומציב גבולות. ביחס למאסר המותנה - הרי שזה הוטל בגין עבירות שונות מאלה שמיוחסות לנאשם בתיק דנן דבר המצדיק חפיפתו. עוד ביקש ליתן משקל לעמדתה של המתלוננת ועל כך שאינה חוששת מהנאשם. בשל כל אלה, סבור בא כוח הנאשם שיש מקום להסתפק בימי מעצרו, ולחלופין מטעמי זהירות להשית עליו תקופה מאסר נוספת קצרה באורכה.

הנאשם הוסיף לדברי בא כוחו, ציין שבתקופה הרלוונטית לא קיבל תרופות ולא עבד, ומבקש סליחה מהמשפחה. לדבריו, לא ירביץ פעם נוספת לילדים וברצונו לחזור ולחיות עם המתלוננת 1.

דיון והכרעה:

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בענייננו, הצדדים לא ייחדו חלק מטעוניהם לעניין זה, וההתייחסות הייתה, לכל אישום כאירוע בפני עצמו. הגם כך, מחובתו של בית משפט לעשות כן, וזאת בשים לב לנגזרות העונשיות שיש לאבחנה זו בפרט, נוכח ניסוחו של כתב האישום אשר לצד סעיפים כלליים המתארים אלימות נמשכת, ישנה התייחסות לאירועים קונקרטיים בדרגות חומרה שונות כלפי מתלוננים שונים.

ביתר פירוט, סעיפים 1 ו- 5 לאישום הראשון מתארים שורה ארוכה של עבירות הנפרסות על פני כל שנות נישואיהם של המתלוננת 1 והנאשם, בעוד סעיפים 3 ו- 4 לכתב האישום, מציינים שני אירועים קונקרטיים של אלימות. בדומה, סעיף עובדות 1 לאישום השלישי, מציין אירוע אלימות קונקרטי שיכול להימנות כאחד מאותם אירועי אלימות המפורטים

בסעיף עובדות 1 לאישום הראשון. כך הם פני הדברים ביחס לאישום הרביעי. עוד כדוגמה, אישום שני מייחס תקיפתם של המתלוננים 2,3,4 ו- 5 בחודשים יוני ויולי 2014, כאשר את המתלוננת 3 תוקף הנאשם גם על פי המתואר באישום 3 ואישום 4 בחודש יולי.

תקצר היריעה מלפרט את המבחנים השונים שנקבעו בפסיקה ביחס לשאלה מה ייחשב כמעשה אחד, ומה ייחשב כאירוע אחד וזאת לצורך קביעת מתחם עונש הולם על פי תיקון 113. בית המשפט העליון נדרש לאחרונה באריכות לסוגיה זו במסגרת ע"פ 4910/13 אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל. בסופו של פסק דין זה, מתקבלת בדעת רוב עמדת כב' השופטת ברק ארז יחד עם דעתו של כב' השופט פוגלמן לפיה, בבואו של בית משפט לקבוע אם מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד, אם לאו, יש להחיל את מבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק":

"ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצר (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות).

יישום מבחן זה לתיק שבפניי, מביא את בית המשפט לקבוע מתחם עונש נפרד בגין המפורט באישום הראשון, מתחם נפרד למפורט באישום השני ומתחם נפרד לאישום השלישי והרביעי במיוחד. חלוקה זו מבוססת בעיקרה על היות המעשים מופנים כלפי קורבנות שונים, היינו, כלפי המתלוננת 1 כאמור באישום ראשון, כלפי המתלוננים 2,3,4 ו- 5 באישום השני. וכלפי המתלוננות 1 ו- 3 באישומים 3 ו- 4. חיבורם של אישומים 3 ו- 4 נעשה לא רק מתוך זהות המתלוננות, אלא גם מתוך כך שאף לשיטת המאשימה, האישום הרביעי הנו תוצר של האישום השלישי והמשכו. יתרה מכך, חומרת המעשים המתוארים באשומים אלו, בדגש על האישום הרביעי, מצדיקה ייחודו של מתחם נפרד למעשים אלו. לשון אחר, גם על רקע אותה מערכת יחסים אלימה בין הנאשם לקורבנותיו, חומרת מעשיו, כאמור באישום הרביעי בולטת על פני הדברים, מחייבת קביעתו של מתחם נפרד. לכך יש להוסיף את ביצוע המעשים המתוארים באישומים אלו, במועדים נפרדים ובנסיבות קונקרטיות המאבחנות אותם מיתרת המעשים.

במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם שמירה על שלווה נפש, כבודם ושלמות גופם של המתלוננים. כך גם יש במעשיו לפגוע בערך של שלמות התא המשפחתי ובכלל זאת, הפגיעה אותם רוחשים הקטינים להוריהם אשר אמורים לסייע להם ולהגן עליהם מפני כל משמר. אלימות במשפחה בכלל, וכלפי בת זוג וילדים קטינים בפרט, היא תופעה מכוערת וחמורה. יש בה משום פגיעה באושיות התא המשפחתי, שהוא המקום בו אמור אדם להרגיש הבטוח ביותר. יש בה ניצול של פערי כח מובנים בין הצדדים.

ר' לענין זה בפסיקת בית המשפט העליון: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפיה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת

את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, חדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה וכן הזוג המכה ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

ר' גם : כב' השופט עמית בע"פ 669/12, עמיאל נ' מדינת ישראל;

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012))."

ולענין פגיעה בילדים קטינים ר' ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 145 (2000):

"ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרופ, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלימות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם, רבה ומגוונת ומטבעם של דברים, ישנו קושי למצוא פסק דין שנסיבותיו זהות למקרה שבפניי. יש ולעיתים עסקינן באירוע אלימות אחד חמור בגינו, בית המשפט גוזר עונש של בין שנה לשנתיים לצד מקרים בהם בית המשפט גוזר עונשים דומים בגין ריבוי מעשים אשר כל אחד בפני עצמו אינו מגלם חומרה יתרה. לצד אלה, כפי המקרה שבפניי, יש וכתב האישום מתאר מסכת נמשכת של אלימות לצד אירועים קונקרטיים.

על דרך הכלל, בית המשפט שת ליבו בעבירות בכגון דא לטיב האלימות ועוצמתה, האם זו בוצעה תוך שימוש בחפצים, לרבות נשק קר או חם. בנוסף, בית משפט שת ליבו לתדירות מעשי האלימות, הימשכותם, פער הכוחות בין הנאשם לקרבן, הרקע לביצוע המעשים ותוצאות התקיפה.

ברע"פ 3152-08, חמו נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור, על עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, שכלל גם הפעלת מאסר על תנאי של שנה בחפיפה חלקית. לחובתו של הנאשם הייתה הרשעה קודמת בעבירה של

תקיפת בת זוג.

ברע"פ 7527-12, פלוני נ' מדינת ישראל, הפחית בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל בן 24 חודשים ל 20 חודשים, בשל הרשעת המערער במסגרת הסדר טיעון, בתקיפת בת זוג, ובתקיפת קטין חסר ישע.

ברע"פ 1017-15, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור על עונש של 60 חודשים מאסר בפועל, שנגזרו על הנאשם בגין שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו וכלפי בתו, תוך שימוש בסכין. בתיק זה הנאשם ניהל הוכחות. הנאשם נעדר עבר פלילי.

ברע"פ 3629-11, פלוני נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם שנגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג, לצד שתי עבירות איומים.

בתפ"ח 802-06-12, נגזרו על הנאשם 54 חודשים מאסר בפועל בגין שורה ארוכה של מעשי אלימות כלפי בת זוגו של הנאשם, וכלפי ילדיו. בתיק זה, מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות שהודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון.

בת"פ 8995-02-14, עיד דרג'ה נ' מדינת ישראל, של מותב זה, נגזרו על הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין שתי עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. המצויים במדרג הבינוני, שלא גרמו לחבלות.

בעפ"ג 57820-01-15, מוצ'ה נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט המחוזי באר שבע, ערעור על חומרת עונש של 13 חודשים שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, ללא שימוש בחפצים כלשהם, וזאת בעניינו של נאשם ללא הרשעות קודמות, שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

בת"פ 16328-02-14, מדינת ישראל נ' באסל אלקרינאווי גזר מותב זה 13 חודשים על נאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, בתיק זה דובר על נאשם צעיר בן 20, שלחובתו הרשעה אחת קודמת.

בת"פ 39696-06-12, גזר כב' השופט סולקין 52 חודשים מאסר בפועל, בגין שלושה אירועי אלימות קונקרטיים, כלפי בת זוגו של הנאשם וכלפי ילדיו הקטינים. בתיק זה, הנאשם ניהל הוכחות, ולחובתו עבר פלילי רלבנטי.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית בכל פרמטר שבו בית המשפט בוחן את מעשיו של הנאשם.

כפתח דבר, אתייחס לסעיף 1, אשר מבחינה גרפית כולל 16 מילים בלבד: "הנאשם במועדים רבים שאינם ידועים מאשימה, במהלך כל שנות הנישואין תקף את המתלוננת 1 והכה אותה. סעיף זה, חרף ה"מינוריות" בניסוחו, מגלם בתוכו התנהלות אלימה רבת שנים כלפי המתלוננת אשר למשך כל שנות נישואיה (13 במספר) סובלת מנחת זרועו של הנאשם. סעיף זה מגלם בתוכו פגיעה נמשכת בכבודה, בטחונה ושלוות נפשה של המתלוננת. שגרת חייה של המתלוננת כללו את אותן תקיפות חוזרות ונשנות בביתה, על ידי מי אשר אמור להגן עליה, ולסייע לה. סעיף זה מגלם בתוכו תפיסת עולם מעוותת של הנאשם, לפיה זה רשאי לתקוף את בת זוגו כל אימת שחפץ בכך, משל הייתה רכושו. סעיף זה, יש בו לגלם את האומללות של המתלוננת, אשר חרף שגרת חייה זו המשיכה לחיות עם הנאשם ולגדל את ילדיהם עד אשר הנאשם הגדיש את הסאה, כאמור באישום הרביעי. אין להקל ראש בחומרת המתואר בסעיף עובדות זה, הגם שלא נגרמו למתלוננת חבלות בשל אותן תקיפות והגם שכפי הנראה, אלו לא היו במדרג הגבוה של עבירות בכגון דא, בשים לב, לסעיפי החיקוק שיוחסו לנאשם.

את סעיף 1 לאישום הראשון יש לקרוא יחד עם סעיף 4 לכתב האישום. מעבר לחוסר השוויון המובנה במערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת 1, זה הגדיל לעשות והילך עליה אימים כאשר פעם אחר פעם איים עליה, כי במידה ותתלונן עליו יהרוג אותה לאחר שייצא מהכלא, וגם אם יישב שנה או שנתיים בסופם של דברים ישתחרר ויחזיר לה כגמולה. דה פאקטו, המתלוננת אכן נמנעה מלהתלונן שנים ארוכות, על מעשיו של הנאשם. רבות הן הסיבות להתנהלות שכזו בכללן "תסמונת האישה המוכה", חשש מסטיגמות, לרבות, תלות פיזית ונפשית במקרבן. לסיבות אלה הצטרפו אותם איומים שבוודאי לא היה בהם כדי לעודדה לפנות לעזרה מצד הרשויות השונות.

סעיפים 3 ו-4 לעובדות כתב האישום, מהווים דוגמה לאחת מבין אותן תקיפות רבות. ביחס לכך, בשני המקרים מדובר בתקיפה שהותירה חבלה של ממש. האירוע מיום 01.06.2014 כולל הכאתה של המתלוננת על ידי הכנסת אצבעו לעינה השמאלית דבר שהצריך טיפול רפואי. מעשה שכזה, יכול לגרום אף לתוצאה קשה יותר ולנזק בלתי הפיך לראייתה, כתב האישום מלמד כי מעבר לדלקת ולנפיחות נגרמה למתלוננת צלקת. הדברים מדברים בעד עצמם.

אשר לאירוע מיום 10.07.2014, תחילתו בוויכוח בין המתלוננת 1 לנאשם. דרכו של הנאשם להעביר את מסריו, הנה באמצעות אלימות. חלף תקשורת מילולית זה נוטל מקל ומכה באמצעותו את המתלוננת בידה וגורם לה חבלות בדמות סימנים על הזרוע השמאלית. עצם השימוש בחפץ לצורך הכאתה של המתלוננת, מהווה רכיב לחומרא, ומגדיל את פוטנציאל הנזק ולא פחות מכך, מגלם בתוכו רכיב השפלה. יתרה מכך, הנאשם מכה את המתלוננת, בעודה נושאת ברחמה את ילדם, ונמצאת בחודש השביעי להריונה. נתון זה לא שינה דבר לנאשם, אשר כאמור, פעל כפי המפורט חרף מצבה הרפואי וחרף הסיכון המוגבר בשל היותה בהיריון בחודש מתקדם.

האישום שני, עניינו תקיפה חוזרת ונשנית על פני חודשים יוני יולי 2014, של ילדיו הקטינים של הנאשם. כאן המקום להדגיש כי ילדיו של הנאשם היו במועדים הרלבנטיים בני 4, 8, 10 ו-12. כתב האישום אינו מפרט מדוע נקט הנאשם באותה אלימות כלפי ילדיו הקטינים, אולם כפי שעולה מדובר בנשיכות של ממש, שנעשו בחוזקה בחלקי גוף השונים, לרבות בפניהם של הקטינים, דבר אשר גרם להם לכאבים. לא ניתן להתעלם מרכיב האכזריות הגלום במעשים אלו, מהעובדה שאלו נעשו תדירות, כך גם מהעיוות הגלום במעשים אלה שעה שהנאשם מבקש להביע את כעסו או להעביר את רצונו באמצעות נשיכות. כבר עתה יוער כי, כמכלול, עולה שהנאשם נוקט באלימות לשם אלימות ללא כל סיבה של ממש.

אשר לאישומים 3 ו-4, ראשיתם בדרישתו של הנאשם מהמתלוננת 1 לומר לו שאביה אינו אדם טוב. עצם דרישה זו, היא לכשעצמה מלמדת על האופן שבו זה נוהג כלפי המתלוננת 1 עד כי זה מעוניין "לשלוט" באופן שזו רואה את בני משפחתה. לא ברור מה בקש להשיג בכך שיוציא ממתלוננת 1 "הודאה" לפיה אביה אינו אדם טוב, אולם ברור מה היו תוצאות סירובה לעשות כן, שכן בסמוך לאחר מכן, תקף אותה על ידי כך שנתן לה מכה באף.

המשכו של אותו יום, בתקיפתה של המתלוננת 3 אשר כאמור, שכל חטאה היה שלא שמעה את קריאתו להביא לו קרש חיתוך, הנאשם מכה את המתלוננת בצדי הבטן ובמתונה הימנית, בעודו מחזיק בידו השנייה בסכין, אך מבלי שעשה בה שימוש. עצם הכאתה של קטינה בת 8, בצדי בטנה, יכול ויביא לתוצאות קשות. כך גם, נקל לשער את חששה של הקטינה בעודה מבחינה באביה אוחז בסכין בידו השנייה, אפילו לא עשה עמו שימוש.

המפורט באישום השלישי מהווה מניע למעשיו של הנאשם באישום הרביעי, אשר אין לראותו אלא כפרץ אלימות ברוטאלי, אכזרי, ללא כל סיבה של ממש שכל תכליתו, תקיפתן של המתלוננת 1 והמתלוננת 3, עד אשר הנאשם יכלה את זעמו, ויירגע.

על פי המתואר בסעיף עובדות 1, התפתח בין המתלוננת 1 לנאשם דין ודברים, במהלכו, אמר הנאשם שהכל בגלל המתלוננת 3. לא ברור מהו האשם שתולה הנאשם במתלוננת 3, בתו הקטינה, שבסך הכל הנה בת 8. הגם כך, אפילו זו רכה בשנים, אין בכך כדי לשנות מהתנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה.

אותו ויכוח הופך לתקיפה, במהלכה הנאשם מכה את המתלוננת 1 ו- 3 בכל מה שמצוי בטווח ידיו. תחילה, מכה הנאשם את המתלוננת 1 באמצעות עגלת ילדים שהייתה במקום. בכך לא מוצא הנאשם די, הולך למטבח נוטל מחבת ומכה עמה את המתלוננת 1 ואת המתלוננת 3 בחלקי גופן השונים.

גם בשלב זה, הנאשם אינו חדל ממעשיו ו"מתרצה", לוקח מקל של מטאטא, וממשיך להכות יחד את מתלוננות 1 ו- 3 בחלקי גופן השונים. על עצמת האלימות בה נקט הנאשם, תעיד העובדה שזה הכה את המתלוננות עד אשר המקל נשבר.

ושוב, הנאשם אינו פוסק מאותו פרץ אלימות. זה שב למטבח, ובזו הפעם חיפש סכין במגירות ובארונות, תוך שמאיים על המתלוננות שבכוונתו להביא סכין להרוג מישהו. הנאשם זורק כיסא פלסטיק על המתלוננת 1 ומטיח על הרצפה קומקום זכוכית שהתנפץ לרסיסים. רק אז, חדל ממעשיו.

לבית המשפט הוגשו צילומים המתעדים את החבלות שהותירו מעשיו של הנאשם על גופה הזעיר של המתלוננת 3, חבלות המדברות בעד עצמן, בפרט אותן המטומות בצורת פסים, באזורים שונים של הגב. את העובדה כי בסופם של דברים, לא נגרמו למתלוננות פציעות חמורות וכי המתלוננת 1 שוחררה מבית החולים בסופו של אותו יום, אין לזקוף לזכותו של הנאשם ואך יד המזל היא שהשימוש במחבת ובמקל, בעוצמות שכאלה, לא גרם לפציעות קשות יותר. נקל לשער את ההשפלה והכאב אותם חשו המתלוננות ואת הצלקות שהדבר יותיר בנפשן.

חרף כל אלה, המתלוננת 1 והמתלוננת 3 מחויבות ומסורות ומעוניינות בסופו של האירוע, לנסוע לבאר שבע לערוך קניות לחג, כפי שתכננו לעשות עוד טרם לכן. הנאשם דורש להסיען בעצמו, ואין פליאה כי לאור התנהלותו באותו בוקר, ונוכח חששן ממנו, אלו נוסעות יחד עמו. גם במהלך נסיעה זו, הנאשם מקלל את המתלוננת 1 וזורק לחלל האוויר אמירה לפיה הוא צריך לקנות לעצמו סכין. המתלוננת 3 החלה לחוש בכאבי ראש, ופונתה בהמשכו של יום, לבית החולים, דבר אשר הביא למעורבותם של גורמי אכיפת החוק.

לא ברור מה הרקע לביצוע אותם מעשי תקיפה חוזרים ונשנים, וממילא בית המשפט לא מוצא כל מעשה שיצדיק אלימות שכזו, לא כל שכן, אלימות בעוצמה שכזו. לנאשם מאפיינים אישיותיים יחודיים כפי שמוצאים ביטוי בוועדת האבחון, אולם, אין בידי לקבל בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה את מאפייניו אלו כמצדיקים בהקלה בעונשו וזאת במאובחן מקביעת עונשו בגדרי המתחמים שם הדבר יבוא לידי ביטוי. כפי שעולה, חרף אותה מוגבלות שכלית הנאשם עבד תקופה מסוימת במפעל עופות, נוהג ברכבו, ולא נטען בשום שלב שאותה מוגבלות שכלית, הביאה אותו לסבור שמי מהמתלוננים רודף אותו, פוגע בו או נוהג בסיטואציה שלא הובנה לו לאשורה, נוכח אותה מוגבלות. בדומה, לא נטען שהנאשם לא יכול היה להבין את אשר הוא עושה, או את הפסול שבמעשיו. מעשים אלו, במובהק מהווים ניצול

לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם אל מול המתלוננת ואל מול ילדיו, וכאמור כוללים רכיבים של אכזריות.

בשל כל האמור לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון, נע בין 16 ל - 32 חודשים מאסר בפועל.

בגין האישום השני מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל - 28 חודשים מאסר בפועל.

ואילו בגין האישום השלישי והרביעי, מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל - 50 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, תילקח בחשבון בראש ובראשונה הודאתו. יש בהודאה זו, משום חסכון בזמן שיפוטי יקר, ולא פחות חשוב מכך, יש בה כדי ליתר את העדת המתלוננת על כל המשמעויות הנלוות לכך. יש בהודאה זו משום נטילת אחריות.

הנאשם הנו דל ודך, וכפי שעולה מהתעודות הרפואיות, מוכר למערכת הפסיכיאטרית ואושפז בשל מצב פסיכוטי בשנת 2010. ממסמכי האשפוז משנה זו מלמדים מחד על מי שמביע רמזים למחשבות שווא פרנודיאליות, מחשבות שווא ביזאריות, לרבות דיווח על שמיעת קולות. מאידך, מתעודת השחרור עולה כי באשפוז הלה הגיב באופן מהיר לטיפול בהלידול, וטיפול הרגעי, כאשר כל סימני הפסיכוזה והמסוכנות חלפו תוך זמן קצר יחסית, לצד כך, עלו קשיים קוגניטיביים שהעלו אפשרות לאבחנה של פיגור שכלי.

עניין אחרון זה לא נותר ללא מענה, ועובר לשמיעת הטיעונים לעונש בתיק שבפני הנאשם נשלח לצורך אבחון מאת ועדת האבחון. הנאשם לא שתף פעולה עם הליך האבחון המקדים במכון הדר, ובסופו של דבר, נקבע כי נראה לעיתים מגמתי בהתנהגותו וקשה היה לקבוע בוודאות האם תשובותיו מניפולטיביות. ניתן היה להתרשם מיכולות נמוכות, אך לא ניתן היה לקבוע האם מדובר ברמת מוגבלות שכלית התפתחותית. סופם של דברים, נקבע שהנאשם מתפקד ברמה שאינה פיגור שכלי ולא נצפתה לקות בכושרו השכלי.

הנאשם למד שלוש שנות לימוד ומתקשה בפעולות בסיסיות, הלה זכאי לקצבת ביטוח לאומי, אם כי לא הציג כל מסמכים בעניין ולא ניתן לדעת האם עסקין בקצבת נכות או קצבת הכנסה. עוד ביחס לכך, יצוין כי במסמכים מבית החולים הפסיכיאטרי, נמצא ברקע שימוש בחומרים משני תודעה, כך גם, יצוין שאפילו הנאשם זקוק לטיפול רפואי, הרי שבשעה שזה אינו נוטל את התרופות להן הוא נזקק, והגם שלא הובאו כל אסמכתאות ביחס לכך, זה אינו יכול להסתתר מאותה השפעה של הפסקת השימוש בתרופות. מכל אלה, הרי שניתן משקל לקולא למאפייניו האישיים של הנאשם, אולם זאת לא יהיה באותה מידה לה עותר בא כוחו.

לא בלי קשר: בתיק זה לא התבקש תסקיר באופן שבית המשפט יוכל ללמוד על מכלול מאפייניו של הנאשם, לרבות שאלת השימוש בחומרים משני תודעה. כך גם אין לדבר על כל הלך שיקומי אותו עבר הנאשם. במצב דברים זה גם אין לדבר על שיקולי שיקום שיצדיקו חריגה מטה ממתחמי העונש אותם קבעתי.

לחומרא, תילקח בחשבון העובדה כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק ולחובתו 6 הרשעות קודמות. רובן של ההרשעות ישנות, ואין ממין העניין. יחד עם זאת יש לתן הדעת כי בשנת 2007 הורשע הנאשם לעבירה של

התפרצות לבניין שאינו בניין מגורים. בנוסף הורשע בתיק נוסף באותה שנה (ת"פ 8306-06) בעבירות של גניבה, ותקיפה סתם, ונגזר עליו עונש של שנת מאסר בפועל. בנוסף, בשנת 2012 במסגרת ת"פ 54063-11-11, נגזר על הנאשם עונש של 8 חודשים מאסר על תנאי בגין עבירות של תקיפה סתם, גניבה מרכב, הסגת גבול פלילית ופריצה לרכב. עונש המאסר על תנאי שנגזר עליו הנו בר הפעלה בתיק שבעניינו ולא היה בו כדי להרתיעו מלחטוא בעבירות פליליות. עבר פלילי זה בהיעדרו של רכיב טיפולי מחייב מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד.

בהתאם להוראת 58 לחוק העונשין מאסר מותנה יש להפעיל במצטבר לכל עונש אחר אלא אם מצא בית המשפט להימנע מלעשות כן מטעמים שיירשמו. בעניינו, נוכח הודאתו של הנאשם, משכו של המאסר שייגזר על הנאשם בגין תיק זה, ולפנים משורת הדין אורה על חפיפת מחציתו של המאסר המותנה לעונש המאסר אותו אשית על הנאשם.

בהתאם להוראת סעיף 40 יג' (ב) סיפא, רשאי בית המשפט לגזור עונש כולל לכלל האירועים. דבר זה נכון שייעשה גם בתיק שבפני נוכח זהות הקורבנות בחלק ניכר מהמעשים. ההקשר הכללי שבין האירועים. הליכה במתווה שכזה, יהא בה כדי לחתור תחת קביעת בית המשפט כי נכון לחלק את מעשיו של הנאשם לאירועים נפרדים, לקבוע מתחמי עונש שאינם הולמים, ומאידך, ליתן ביטוי לשיקולים לקולא כפי שצוינו על ידי בא כוח הנאשם, לרבות ראיית מידת אשמו של הנאשם כמכלול.

שמעתי את המתלוננת, אשר הביעה את רצונה שהנאשם ישתחרר וכי היא והנאשם עשו "סולחה". בית המשפט מתקשה להבין הכיצד חרף כל מעשיו, המתלוננת מציינת כי הנאשם מתייחס אליה ואל הילדים יחס טוב, וכי הבעיה היחידה שלו נעוצה בכך שאינו נוטל את התרופות שלו. נדמה כי הדברים שנאמרו בסיפא של דבריה לבית המשפט, לפיהם : "...במגזר קשה לי לחיות ככה עם ילדים לבד..." לצד דבריה שאינה עובדת, יכול ועומדים בבסיס עתירתה מבית משפט, ואין בהם כדי להקל בעונשו באופן משמעותי בפרט בהיעדרו של הליך טיפולי כל שהוא אותו עבר הנאשם.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 44 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו 25.7.14.

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים מת"פ 54063-11-11, כך ש- 4 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל ו- 4 חודשים בחופף, סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 48 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 25.7.14.

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.

ד. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום 4 אוגוסט 2015 במעמד הנוכחים.

ניתנה היום, י"ט אב תשע"ה, 04 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.